

Kuningapoeg tõusis üles. Tema oli passus metsas, tuulede koopa ligidal. Tuulede ema istus tema kõrvas, silmist paistis tigheidus ja lätt tõstis wana naene illespidi.

„Esimesel õhtal juba!“ ütles tuulede ema. „Seda mina arwasin! Oleksid sina minu poeg, küll sina kotti pugema peaksid!“

„Senna tema ka pugema peab!“ ütles surm. See oli üks musta tiivadega mees, witadiga käes.

„Surnufirstu sisse peab tema pandud saama, aga ei mitte weel! Müüd kirjutan mina aga tema nime illes, lasen teda ühe aea maa-ilmast kõndida, et patust pööraks, ennast puhastaks ja parandaks. Üksford tulen mina aga tõeste. Mina tulen siis, kui tema mind ei oota; siis pistan mina teda musta firstu sisse, tõstan oma pea peale ja lendan ülesse, selle tähe poole. Ka seal õitseb Paradiisi aid. On tema hea ja waga, siis wõib ta sisse astuda. On aga tema mõtted ja tahtmised kurjad ja roojased ja tema süda täis pattu, siis wajub tema oma firstuga sügawamale, kui Paradiisi aid wajunud on. Ja iga tuhande aasta takka toon mina teda ford tagasi, et tema weel sügawale wajuks, eht selle tähe peale saaks, selle hiilgawa tähe peale, seal ülewäl!“

Kõik ei ole kuld, mis läigib.

Mõni mees, kes seda sõna ei usu, saab petetud. Aga üht teist sõna oleks ka tarwis ja seda peaks ka tähele pاندama: „Mõni asi ei läigi mitte, on aga siiski kuld“. Kes seda mitte ei usu, see petab ennast weel sagedamini. Heast haritud põldus ja heast ülespeetud ametis on palju kulda, ja hoolas käsi leiab seda ja leiab selle kõrwas ka weel rahulist südant, ja hea südametunnistus ei läigi ka mitte, on aga rohkem wäärt, kui kuld.

Sagedast on just seal kõige wähem kulda, kus läiki ja kiitlust kõige rohkem on. Kes palju käratseb, sel on wähe julgust. „Ega see koer hammusta, kes palju haugub.“ Kes palju omast rahast räägib, sellel ei ole palju. Üks mees kiitles, et temal terve küllimit kuldraha kodu oleks. Kui tema seda näitama pidi, siis tõrkus laua wasta. Wiimas töi karbikese wälja, mida peusse peita wõis. Aga tema ostas ennast wabandada. Kulla küllimit, ütles tema, olla weikem kui wilja küllimit.

Suntide keskis peab huntidega hulguma.

See tähendab: Kes meeletumate seffa sattub, peab nendega ka meeletumaid tempusi tegema, kuid a nemad teewad. Pane tähele: Ei! Sest esiteks ei pea sina mitte huntide seffa minema, waid pead ennast nende teelt kõrwal hoidma. Teiseks,